

Inhoud

Voorwoord	13
I De jeugdopleiding	17
Opgroeien als nerd	19
De MSX-computer	23
Avalon	29
Hit Harvester	33
II Debuut in het eerste elftal	37
De aftrap van OSM	39
De openingsfase	45
Een geheimzinnige redder	51
Groen als gras	57
Miskopen	65
De saga tegen SEGA	69
Tactische blunders	73
Games, games, games	79
III Scorende spits in de eredivisie	89
Spilzieke sjeiks	91
Het geheim van de OSM-engine	99
Hoe OSM wordt gemaakt	103
Supporters	111

Geld moet rollen	117
De vloek van de cheaters	121
Voetballers en OSM	125
De clubcultuur	129
Meer medewerkers, meer uitdagingen	137
Technische turbulentie	143
Hackers en hooligans	147
IV Gescout door topclubs	151
De zak met geld van Zynga	153
Rechtszaken en voetbalrechten	163
Aanval is de beste verdediging	171
Drie topclubs in Istanbul	181
Gamebasics zelfstandig maken	187
De tweede poging, met Take Two	193
V Van speler naar trainer	201
Kicksen aan de wilgen	203
Buitenspel	207
Komt de transfer ooit rond?	215
Dankwoord en verantwoording	225

Voorwoord

Wanneer ik, bij het lezen van dit boek, denk aan Jeroen Derwort, dan staar ik met een kleine glimlach voor me uit. Dat komt niet alleen door de mooie momenten die we hebben meegemaakt, maar meer nog door de paradox van zijn verhaal. Ik zie een jongen voor me van bijna vijftien jaar, die zich de meest eenzame en onbegrepen persoon op aarde voelt. Niet lang daarna is hij bezig met het organiseren van een van de grootste voetbalfeesten ter wereld: Online Soccer Manager.

Jeroen en Frank, zijn toenmalige compagnon, klopten in 2014 op mijn deur omdat ze de Bundesliga van zich af wilden schudden. Ze zochten een goede advocaat die de mores van de voetbalwereld kent en die op zou kunnen treden in een opborrelend geschil over het gebruik van portretrechten. Na een demonstratie van het idee van Jeroen en de visuele presentatie van zijn broer Bowie, viel ik voor de game. Door de drive van Jeroen kreeg ik het gevoel dat dit virtuele tijdverdrijf het meest oprechte is dat ik in tijden had meegemaakt in de voetbalwereld. Dit is voetbal zoals het eigenlijk bedoeld is: spanning en puur plezier. Een platform om sociale relaties en vriendschappen in op te bouwen en te koesteren. ‘Ok, count me in’, zei ik.

Met een flitsende presentatie op de laptop en met onze juridische argumenten klaar, vertrok ik een aantal weken later met Frank naar Frankfurt. Frank was nerveus, ondanks de coaching die ik hem tijdens de heenreis gaf. Logisch. Er zou een miljoeneninvestering geëist worden en aan het einde van de dag moest er wel een deal aan Jeroen getoond worden. Frank begon de meeting met het uitdelen van Doerakknuffels, de mascotte van OSM, aan vijf uitgestreken Duitsdegelijke mannen, bij wie je lang moet zoeken naar enige vorm van humor.

Met moeite hield ik mijn gezicht in de plooi bij de aanblik van deze halve Mannschaft die voorgeprogrammeerde teksten uitkraamde en geen decibel tegenspraak leek te dulden. De heren werden geflankeerd door vijf blauw-gele Doerakknuffels, die me schaapachtig glimlachend aankeken. Onderwijl vlogen bedragen ter hoogte van de jaarbegroting van, grosso modo ADO Den Haag, ons om de oren. Het werd geen miljoen per jaar, maar het werd wel een deal. En bijna tien jaar later is het nog steeds een deal. Doerak heeft de Duitse degelijkheid doen smelten.

Nederland is door Jeroen op de kaart gezet op het gebied van mobile games. Zijn verhaal leest als een voetbalwestrijd. Het gaat van kameraadschap naar verraad, van vallen naar opstaan, van onzekerheid naar ondernemerschap. Van een onzekere nerd naar een *serial-entrepreneur* en inspirator die nu op zijn beurt jongeren de kans geeft om zich te ontwikkelen.

Ik moet snel weer verder: ik ga Ronaldo verlossen uit Saoedi-Arabië en transfereer hem naar Sportpark Schoonenberg in Velsen-Zuid. Ik kan wel wat aanvalskracht gebruiken

om m'n 4-4-2 beter uit de verf te laten komen. Eerst maar eens op trainingskamp!

*mr. Roberto Branco Martins, Advocaat
General Council Pro Agent en EFAA
(European Football Agents Association).*

De jeugdopleiding

1990 - 2001

Opgroeien als nerd

Op mijn zolderkamer staat naast een bankje en een televisie om voetbal te kijken, mijn computer. Daar breng ik heel wat tijd achter door.

Maar hoe zit ik er op die zolder eigenlijk bij? Is er iemand die gelooft dat ik iets bijzonders ga presteren? Geloof ik daar zelf in?

Niet echt.

Dat komt omdat ik een echte nerd ben. Anders kan ik het niet omschrijven. En dat eind jaren tachtig. Het woord 'nerd' heeft dan nog geen positieve bijklank. Ik zit in Den Haag op de basisschool. Daar ben ik een populaire jongen in de klas. Mijn identiteit ontleen ik aan het feit dat ik goed kan leren. Ik ben geaccepteerd in de groep en heb het naar mijn zin.

Tot mijn ouders besluiten te verhuizen als ik tien jaar oud ben. Volledig begrijpelijk, want ons huis is te klein geworden voor het gezin, bestaande uit mijn ouders, mijn broertje, mijn zusje en ik. Ik slaap met mijn broertje op één kamer. Dat vind ik best gezellig, maar het is hoog tijd voor iets groters.

Voor mij is het desondanks een schok. We komen in Zoetermeer terecht, waar ik niemand ken. Ik kom in een nieuwe klas en moet daar gaan proberen mijn plek te vinden. Dat gaat me niet zo goed af. Op de nieuwe basisschool hebben mijn klasgenoten tot mijn ontzetting weinig waardering voor mijn

streberigheid. Al snel ben ik een *stuu*t.

In een van de eerste weken dat ik in mijn nieuwe klas zit, vertelt de leraar iets over de Romeinen. Hij claimt dat Caesar de eerste Romeinse keizer is. Ik corrigeer hem ijverig dat het Augustus is, want ik heb veel gelezen over de Romeinen. De leraar accepteert mijn correctie niet, maar wijst me terecht, tot hilariteit van de klas.

Vanaf dat moment gaat het snel bergafwaarts. Ik krijg een label en kom er niet meer vanaf. *Jeroen poep aan zijn schoen* wordt van stal gehaald. Op het schoolplein moet ik vernederingen incasseren. Meestal verbaal, maar ook wel eens fysiek. Kinderen kunnen bijzonder gemeen zijn.

Als ik eraan terugdenk, doet het me denken aan wat oppernerd Elon Musk heeft verteld over wat hij in zijn jeugd heeft meegemaakt. In interviews vertelde hij dat hij werd gepest omdat hij klein was en leergierig. Als een kind goed kan leren en niemand tot last is, denken volwassenen: dat komt wel goed. Misschien is dat ook wel zo. Maar het leven van nerds in hun kindertijd is niet altijd leuk.

Ik heb het idee dat ik getest word. Dat op een dag de rollen om zullen draaien. Maar hoe? Dat weet ik nog niet.

Mijn toevlucht zoek ik in de computer. Het is dan nog vrij uitzonderlijk om als kind over een computer te beschikken. Computeren is een eigenzinnige bezigheid, waar ik mijn nieuwsgierigheid, creativiteit en doorzettingsvermogen in kwijt kan.

Ik maak spelletjes, muziek en vind aansluiting bij andere computerliefhebbers via tijdschriften en op beurzen. Hoewel ik veel profijt heb van deze hobby, helpt het niet bepaald om mijn imago te verbeteren. Ik wil er graag bijhoren, maar dat lukt niet zo goed.

Ik kies er niet voor om een buitenbeentje te zijn, maar als vanzelf krijg ik steeds meer die rol. Het probleem is dat ik er zelf in ga geloven. Mijn moeder zorgt ervoor dat ik me thuis veilig voel, maar ze kan niet veel meer doen.

Op een dag durf ik zelfs niet meer naar de supermarkt. Contact maken met andere mensen vind ik steeds enger. Ik weet niet wat er van me verwacht wordt. Ik trek me meer en meer terug uit het dagelijks leven.

Ik ga in mijn gedrag en interesses richting de 'subcultuur' van de nerds. Ik speel tot diep in de nacht games. Ik programmeer, luister naar elektronische muziek en lees fantasy boeken. Ik verzamel Magic: The Gathering-kaarten en kijk naar Japanse animatiefilms. Ik kies er in zekere zin zelf voor, maar voel me tegelijkertijd eenzaam en onbegrepen.

Op de middelbare school gaat het langzaam beter met me, maar ik ben nog steeds veel te bang om voor mezelf op te komen. Een meisje durf ik al helemaal niet aan te spreken.

Ik klamp me vast aan het enige waar ik goed in ben: programmeren. Dingen maken op de computer. Dat is wat ik leuk vind en waar ik in geloof. Dat gaat zo ver dat ik het op de middelbare school lastig vind om mijn aandacht bij de lesstof te houden. Mijn scores zijn daardoor niet goed genoeg voor het VWO, dus kom ik op de HAVO terecht.

Via mijn broer kom ik in contact met een groepje vrienden die niet uit de subcultuur van de nerds komen. Ze voetballen regelmatig met elkaar op een trapveldje in de buurt. Ik ga meedoen en hoewel ik er weinig van bak, word ik geaccepteerd en hebben ze me er graag bij.

Wanneer ik de overstap maak naar het HBO Informatica, kom ik eindelijk een beetje los van mijn imago als nerd en

underdog. Hier vind ik aansluiting omdat ik onder gelijkgestemden ben. Ik kan iets doen wat ik leuk vind en waar ik goed in ben.

Pas op de universiteit raak ik het juk van mijn negatieve zelfbeeld helemaal kwijt. Dat lukt doordat ik me daar gewaardeerd voel. Niet alleen door de studie die van hoog niveau is, maar ook door mijn activiteiten daarnaast, die dan succes beginnen te krijgen.